

Год. I.

Ноемврий 1892.

VIII.

Читателите ѝ съдържанието изненадани са че то-
зи брой не е съдържен обикновени-тъл картини. Ви-
ната не е във издръжливи-тъл. Илаки-тъл за пани-
ти картици съз изработени и чакат готови въ
Лондон. Поща-та както и брзопосочи-тъл (Express)
станици не ги приематъ величествие на каран-
тини-тъл распоредления. Ний ще тръбва да
памти друготъ нюкотъ юцина за да ся здобие, но
съ това за пушният брой.

Тълки картици съз просто малки блокове отъ
дърво съ металическо листе, и не могатъ да рас-
пространяватъ притягателни болести.

Госпожа Харисонъ.

Г-жа Харисонъ, съпруга на Прѣдсѣдателя на Съединени-тъл Държава, Америка, умре въ white house, Вашингтонъ част-тъ по 1,40 сутреш-та. Вторникъ Октомврий 27-Май. Една отъ причини-тъл на смър-
ть-та ѝ бывше гръденъ болесъ. Това втори пътъ си
слушва дъготъ жена-та на единъ прѣдсѣдателъ да умре,
когато той е на такъ служба. Първа-та бывше Г-жа
Тейлоръ, и Г-жа Харисонъ е втора-та. Двама Прѣд-
сѣдатели съ умръли тамъ—дъгдо самия на Г-ня Хар-
исона и Прѣдсѣдателъ Тейлоръ. Г-жа Каролина С. Харисонъ съ считане не само за почеги-та отъ
65 милиона паръдъ за първа Господска въ онази страна,
че до единъ година съществуе успѣхъ-тъ на Прѣ-
дсѣдателъ Харисона тръбва да ся припиша на
една която той често описване, като "важна
неговата въ-добра половина." Тя бывше въ 59-та си
година. Баща ѝ, Прѣп. Д-ръ В. Скотъ отъ попадъ-
дъ прѣзидентъ на Оксфордска-та Дъвическа Колегия,
е още живъ, ако и да минува 90 години. Нѣкога-
тъ рани години ся прѣсарахъ въ една атмосфера
отъ книги, и ти порастна съ една добра подготовка
на образование, бывше паклонна къмъ умствено раз-
витие, на което ся прѣдаваше, и тъл ся отличаваше
въ не националата западна страна, дъгто жив-

е външне. Когато бънне на 16 години, тя ся запозна съ
Винчесънтъ Харисонъ, който въ това време бънне
ученикъ въ Оксфордската Колегия, и прѣди тя
да пакътъ 17-та си година, тя му ся обѣща да
му стане жена. Харисонъ тогава бънне едно бѣдно
 момче, сънъ на единъ бѣдещъ човекъ, и когато
той може да ся горде съ притежание-то на едно
историческо име, много малко друго имаше което да
му веломага въ борба-та за положение и щастие.
Женитба-та, следователно, съ много отдалечаваше отъ
млади-тъл сгодени, извънъ Харисонъ съвърши курсъ
на колегия-та си и ся канеше да остави любя-
ща-та си и да отиде да практикува адвокатство при
единъ адвокатски въ Индианополисъ, смъртъ-та на
стара-та му леди, която завънна 160 лари Августий-
ски. Това внесъни прошъниение на щастие-то, направи
баждището на тъл греъло, ищо млади-тъл си рѣшиха
съвединение да ся оженятъ, и следъ женитба-та тъл
отихтуваха съ една кола ирбъз държавата Инди-
ана, дъгто-то и въ нова време опасно нахуване
се безвредно спирши, тъл стигнаха въ градътъ Ин-
дианополисъ и ся установиха въ първия си домъ
които бывше твърдъ скроменъ, една къща съ три
стачки за която тъл изплатиха 30 лева нещъщо. За
малко време млади-тъл памбреха иначе поминъса
си, и момиче-то която бывше начърило задоволстви
въ книги-тъл си, въ животищте, и сабиране бол-
ниченчки сбирки, бывше принудена да остави на страна
всички-тъл тълни къвори на задоволстви, и да дава
време-то си на безбройни тъл грижи и занимания,
не-раздѣлими съ ограничения доходъ и проплати-
ни-тъл домашни здравословия. Но при всичко че мла-
да-та господка не бывше приспособена на такава рабо-
та, тя пакъ памбрание време да почага на можа-
въ учението на закони-тъл звездно притежаваха дъ-
лъто на негоятъ пръвъ и важенъ случай. Г-ня
Харисонъ бывше избраша отъ окръжния прокуроръ
да почаги процесътъ на дѣло-то. Избухване-то на
мъжду-особна-та война въ 1861 год. памбръ Г-ня

Харисона упражненъ адвокатъ и секретаръ въ съдъ-тъ. Индiana бѣше надпривичава на служба-та да проважда войници на бойно-то поле, додѣто Г-нъ Харисонъ събра една дружина и я приготви да отиди срѣщу неприятеля. Харисонъ още бѣдецъ, и една жена съ двѣ дѣца учакваша той да ся грижи за тѣхъ. И когато той ся двоумене дали да отиде въ война-та, Г-жа Харисонъ рѣши въпросъ-тъ като каза: „Азъ ся гордѣя като съмъ жена на Бенджалпна Харисона, законоведецъ-тъ, и азъ щѫ много повече да ся гордѣя да съмъ жена на Харисона солдатинъ-тъ. Не ся грижи за мене, азъ можа да ся грижа за себе си и за дѣца-та.“ Харисонъ отиде въ битка-та, и бѣше произведенъ три вжти, за отлично юлачество, което направи една записка, която повече отъ велико друго обстоятелство, причинило назначение-то му като сенаторъ, и по-послѣ причини назначение-то му като Прѣсѣдателъ на Велика-та Република.

Но нѣроятно че вай-голѣма-та услуга направена на Г-на Харисона отъ неговата жена бѣше въ перода, когато той тѣше сенаторъ въ Вашингтонъ. Въ 1881, когато Харисонъ влѣзе въ сенатъ-тъ, този ся съставляваше повече отъ милионери. Тѣзи богаташи бѣха направили като мода огромни-тѣ разноски въ гостопрѣемство помѣжду си, и ся надпрѣваряха въ раскошество. Положението на новия сенаторъ бѣше критическо. Но още еднѣжъ жена му застое здраво, и вмѣсто голѣма кѣща, скромни стапи си избраха въ единъ отъ хотели-тѣ за живѣянне. За малко врѣме „парична-та аристокрация“ сряза Харисонови-тѣ, и оброзована-та атмосфера която отличаваше Харисонови-тѣ отдаления скоро привлече най-добрния класъ хора въ Вашингтонъ къмъ Rigg house, дѣто живѣеше той, и прѣзъ половина-та на периода на служба-та си. Клика-та(партия-та) която прѣзираше Индианския Сенаторъ и негова-та даровита жена, правеше всякакви усилия за да бѫде приета и тя въ тѣхниятъ приятелски кръгъ. И когато ся прѣвърѣтъ колело-то-на-щастие-то и доведе Господинъ Харисона до прѣсѣдателския чинъ, жена-та която тѣй юнашки е сподѣляла маччинотии-тѣ въ ранни-тѣ дни на съпружеския животъ, прѣ безъ нѣкакве усилие тѣжки-тѣ отговорности, които станаха дѣлъ на първа-та господска въ страна-та. Обширна въ свѣта съ умствено развитие, тя разшири своя голѣмъ кръгъ на приятели съ напредилите-то на години-тѣ си, и нейна-та смърть ще причини една дѣлбока скърбъ, въ много сърдца.

Прѣсѣдателъ Харисонъ е првелъ съ болезнените телеграми отъ Царица Виктория, и отъ всичките части на свѣтъ-тѣ.

Едно благодѣяние ся никога не пагубва; който се учитивостъ, жenie приятелство, и който сади благоѣсть, бере любовь.

— Базилъ.

Вратата ся отваря.

Въ единъ Френски мемоаръ отъ Г-нъ де Sombreuil (Сомбрейль), единъ отъ благодарни-тѣ Лоялости, която ся затвори въ тъмница отъ революционисти-тѣ (прѣвратажи-тѣ) въ 1792 год. ся разказва слѣдующе-то приключение:

Вънъ отъ велика-та тъмница La Force улицитѣ бѣха пълни съ шумяща масса отъ разярени мѫжине и жени обляни въ кръвь, въоружени съ вили, съ брадвии . . . Сегизъ тогизъ тъмнични-тѣ вратата ся отваряха и по единъ аристократъ имъ ся изхвърляше за да ся уталожи яростъ-га имъ.

По нѣкогажъ биваше нѣкой старъ, священикъ, по нѣкога една цежна майка, съ дѣтенце-то си въ обятия-та ѝ, нѣкогажъ иѣкъ Принцеса дж Ламбалъ. (Princesse de Lamballe.) красива и млада.

Жертвата ся зверски умъртвяваше. Вътре, въ една голѣма зала, стотини отъ тия що оставаха вѣрици на царь-ръ, бѣха запрѣхи. Тѣ можаха да чуватъ тропотъ-та на порта-та кога-то другар-тѣ имъ ся прѣдаваха на человѣчески-тѣ вълици изотвѣпъ; можаха да чуватъ разяреши-тѣ имъ краѣщи когато заняти въ смъртоносно-то си дѣло.

Цѣли три дни тия Лоялести чакаха тукъ.

Съ смѣлостъ-та на тѣхни-то плѣне и тѣхни-та класа тѣ ся опитваха да посрѣднатъ смѣрть-та тихо, даже весело. Тѣ бѣха увѣрени че врѣме-то имъ е наближило. Само нѣколцина отъ тѣхъ, наистина, ся прѣдоходиха на гравъ-та, но по нататъкъ стояните неуморима-та готовност на която Революционерско-то сѫдилище ги осажддаше всякой денъ по двадесетина.

И тий тѣ бодърствуваха и ожидаха, като ся недоумѣваха кой ще бѫде слѣдующий-тѣ когото ще извикатъ.

Оти врѣме на врѣме една малка врата въ дворътъ ся тихо отваряше, и една пратеникъ отъ комуна-та извикваше на едно име. Человѣкъ въ пълна възрастъ, или момче, или нѣкой бабичка ставаше и го посрѣдваше, като на прагъ-тѣ ся обрѣщаше да изглѣда за посрѣдникъ пакъ. Тогава вратата ся затваряха и жртва-та ся вѣчъ не врѣщаше.

На втори-тѣ денъ, списъкъ-тѣ долага, нѣкой отъ затворници-тѣ почваха да пишатъ по стена-та посрѣдни-тѣ си думи, вадѣющи ся че ще ся прочетатъ отъ приятели-тѣ имъ, или че говорятъ за тѣхъ на свѣта когато тѣ ще сѫ прѣмяшали.

Записки-тѣ бѣха много разповидани. Нѣкон ся отосяхъ до работа, други бѣха отломахъ поезия, други иѣкъ бѣха въ усърдна молитва — но всички бѣха изумени отъ извѣтвания на душа-та на писателя да говори когато устии-тѣ му трѣбова да сѣмѣятъ.

Сичко това е далеченъ исторически отломъкъ, за пасъ тъй тъменъ като сънь. Царцалаповци-тъ и аристократи-тъ сега съ прахъ заедно, даже готвата сива затворница съ е прѣмъхнала.

Но не сме ли пий всички въ този свѣтъ и окаяненъ свѣтъ въ положение-то на затворници-тъ отъ La Force? Ний сме заедно, на работа, плачущи или илющи, или моляще ся, и отъ врѣме на врѣме една врата ся отваря, и пратеникъ помахва съ ръка, име ся изрича, и единъ отъ насъ прѣминава и ся вѣчъ не врѣща.

Истинка е, че ний не създаваме както създавахъ жертвите на Тероръ-тъ, че отъхътъ-тъ е само за минута, и че даже пратеникъ-тъ сега е на вратата да ни повика.

Но какърпъ може он да сме несвѣтци че така правимъ всѣкой единъ отъ насъ, иѣкой отъ насъ даже, е защатъ въ писаніе цѣкъ порожка на стена-та. Тя ще стопъ когато ний ще сме прѣминали. Това е значение-то на живота ни, билъ той весела песенъ, порочна измама, или молитва.

Ний не знаемъ кога ще ся отвори врата-та за насъ и името ни ся извика.

Успѣхъ.

“Я слушайте, момче-та,” каза учителъ-тъ, “успѣхъ въ живота не зависи толкозъ отъ особенъ талантъ когато отъ енергия и ревностъ.”

Вий трѣбва да работите, да са трудите постепенно за едно иѣшо, ако пекатъ да успѣвате. Ако имате особенъ талантъ, още по-добре; но иак-хубавий талантъ на свѣта не ще използува безъ непобѣдима енергия и голѣмъ трудъ въ работата къмъ която води талантъ ви.

“Имаше двѣ момчета въ едно училище. Едното можаше да рисува добре почти всичко; другото не можаше. Но единъ денъ единъ-то си присмѣ на другото:

“Ти не би могъ да изрисувашъ една крава што да може да ся различава отъ кошъ.”

“Можъ,” каза Маттей Горовъ.

“Хайде да видимъ,” извика Илия Мариловъ. „Хей че крава! Крава ли е това? или е конь? или куче? или котка? или една страга на една къща? Я виждте, момчета! Виждте тази крава! А! ха! Маттей Горовата крава! Ей, момчета, това е много смѣшино. Ха! Ха! О! Хо! Царство-то ми за една крава!”

Той не искаше да бѫде жестокъ, но той можаше да земе моливъ и въ една минута да изресува една крава или каквото да е друго животно.

“Азъ чогж, п ище могъ — единъ денъ,” каза Мариловъ Горовъ; и отъ онази минута, ако и да измаше особенъ гений (освѣтилъ за трудъ), той работи по овалъ частъ, и днесъ той е единъ отъ пай-главни-тъ живописци.

“Той просто ся прѣдаде на работата си. Той изучи анатомия-та за да добие право-то направление на жили-тѣ и мускули-тѣ — все за работата си. Цѣли часове той е стоялъ прѣдъ отпадало криящъ лице-то си по разни начини, и постъ старающъ ся да изрисува чѣрти-тѣ, като ся въмѫчилъ да сподути иѣкое особено изражение на лице-то. Това бѣше трудна и мѫчна за него работа — но той сподути.

“Още едно иѣшо, момчета: не раздѣляйте енергия-та си. Рѣшийте какво ще върните, и тогава върните само това иѣшо. въ дѣлите захваща петъ иѣща, ту това ту онова. Гдѣ е Илия Мариловъ днесъ? Той ся занимава съ литература, изкуство и музика — знае по-малко и отъ три-тѣ, но не е усъвѣрниструвалъ ни одино иѣшо.

“Сега, момчета, ний ще си отидите у дома да прѣмините вакациите-тѣ; мнозина отъ васъ иѣма да си върнате, но ще вѣзвите въ свѣтъ-тъ и ще сподутили или ще пропаднете, споредъ както работите.

“Употребявайте таланта, който ви е дадъ Богът. Рѣшийте ще иправите или какви ще станете. Поставете цѣль-та и предъ себе си, и тогавъ си стремяйте да я постигите. Съсердоточявайте енергия-та си. Но прѣди всичко, работете, трудете ся и пакъ са трудъте. Не ся обезсърдчавайте, но постоиствуварайте, и навѣрно ще имате пай-добръ успѣхъ, защото ще да сте сторили пай-добро-то що сте могли. И Господъ, не иска чиято по-много, чиято по-малко отъ всѣки човѣкъ.

Ползуй ся отъ случай-тъ за да кажешъ патримония и любезна дума за учителя си. Ти си Христовъ човѣкъ на Христова работа. Ако можешъ да следуешь цѣль-та си като посвѣщавашъ често доказе-тѣ, тогавъ посвѣщавай често. Една душа придобива друга. Ти можешъ да постигнешъ родители-тѣ чрезъ синъ-тъ или дъщеря-тѣ.

Лачинъ разговори съ частни души ще тя научи да бѫдешъ по-внушителенъ, по-практиченъ проповѣдникъ. Тъ ще тя направи да бѫдешъ по-приятъ въ проповѣданіе-то си. Ти ще събрашъ пай-скънченецъ материалъ за проповѣди-тѣ си като общесъмѣнъ често людите-тѣ си и видишъ какво правятъ, отъ какво страдатъ, и отъ какво са нуждашъ. Посвѣщавай една частъ отъ всяки денъ за наставарска работа. Посвѣщаваніе-то на голѣмо църковно събрание зима много врѣме: но можешъ ли го употреби по-полезнодругадѣ. Гледай да придобиваши външене за проповѣди на всичкадѣ лѣто отивашъ единъ чѣмъ при единъ живъ човѣкъ може тя научи новеч нежели два часа при мъртва книга.

Тѣзи сѫ практически-тѣ бѣлѣзки на Джъръ Кайлъръ, единъ отъ пай-учени-тѣ Американски настари.

УПОВАНИЕ ВЪ ЧЕЛОВЪКА И ВЪ БОГА.

Надзирателя на една фабрика ся загрижи за спасение-то на душата си. Той бѣ посочен къмъ Христо за само-то прибѣжище на грѣши-тѣ; и това е остана безъ последствие. Най-послѣ притѣжателя на фабрика-та му писъ да дойде въ канцелария-та му.

Когато влязе въ канцелария-та му, притѣжателя го попита; исканиш ли да мя видишъ Иване?

Иванъ ся смути, и като подаваше писмо-то каза: Писмо-то, писмо-то!

А, каза господаръ-тѣ, вия вървате че искахъ да ви виджъ, и когато ви пратихъ извѣстие-то, вия додохте стѣднѣждъ.

Навѣро, Господине, навѣро, отговори Иванъ. Добрѣ, виждъ, тукъ друго писмо което е испратено за васъ отъ едного който е такожде усърдешъ, каза господаръ-тѣ, като държеше едно парче книга съ нѣкое стихове отъ Св. Писание на пея.

Иванъ прие книже-то и почна да чете полекачка; "Елате при мене всички що сте обрѣменени, и и азъ ще ви успокою." Негови-тѣ устни почнаха да ся движатъ, очи-тѣ му ся испъниха съ сълзи, и, като че ся задуши отъ душевни чувствувания, той си грабна червена-та кърпи, съ която закри лицето си, тъй стоеше за нѣколко мицута понеже не зищеше що да прави. Най-послѣ попита:

Да вървашъ това по сѫщия-тѣ начинъ както повѣрвахъ въ твоето писмо? Точно така отговори господаря.

Ако приемаме свидѣтельство-то на човѣци, то свидѣтельство-то Божие е по-голямо. Това срѣдство спомогъ на Ивана, за да го освободи сѫща-та вечеръ. Той бѣше блаженъ вѣрующъ так сѫща вечеръ.

Тиха-та Служба.

Долу по-край река-та лежи малка-та ливада и тя отъ далечъ чу шумъ-тѣ на велики-тѣ градъ, и тя видѣ червенка-та свѣтлина на фицеритѣ му да ся отражаватъ върху мрачкаво-то небе. "Уви" въздѣхна тя, колко тѣлъ е животъ-тѣ ми! Тамъ въ градъ-тѣ съсъ хилади-тѣ му колко добро може да ся извѣриши, че азъ съмъ толкова далечъ и безполезна." Но прѣзъ нощи-та дойдохъ звезды-тѣ и я пѣла: Безумна тваръ ини смѣ твои съ сънка-та си срѣбарна зъскавина, пие която едва ли ли виждашъ въ градъ-ти." Тогава роса-та падна и пришениш на сърдце-то ми: И азъ съмъ твой; и която за ишо не служа по-твърди-тѣ градски пактища." И изгрѣя слѣпце-то и разбуди и усвѣти вси-тѣ възшово ги пашари, и то каза. Азъ съмъ

твой; азъ който има да ся бори съ градски мъги за много часове," И ливада-та да иѣ за пѣщъ слѣдъ всичко това, чучулита-та възлезе хвърчишкомъ къмъ небе-то съ пѣсень, че единъ денъ тя чу пѣкотъ си отчигаренъ отъ градъ-ти вранецъ да приказва приказка за гладни-тѣ малки дѣца, и за пияни-тѣ и за окаяни-тѣ жени, и за студена-та богата храна и пакъ си нажали и каза. Що можд да върши тукъ долу, отстърненава, и въ тъкъ обикновено място. „Послѣ дойде зѣфири-тѣ, и извика бързинкъ. Бърже! дай ми прѣснота и благовоние-то си за да развесели прѣтрунаци-тѣ дворове и улици," и замина. Слѣдъ това дойде пѣкотъ си който обра цвѣтла-та по-край река-та, и каза тѣ ще развеселятъ една обрѣменена душа, ще ся усмихнатъ на болни дѣца, и ще освѣтятъ не малко улични домове. Тогавъ ливада-та иска една по-сладка пѣсень отъ колкото пѣкогашъ е сторила, и ся радваше за дѣто тойко който създава всичко има толкова много място за тихо-то и непрѣвестно-то и че може тъй добре да ся служи съ тѣхъ.

Богъ благослови Исаака.

ЧРѢЗМѢРНА ФАМИЛИЯРНОСТЬ ТРЕБВА ДА СЯ ИЗБѢГВА.

"Не отваряй сърдце-то си на всякого човѣка," во размишлявай състояние-то си само съ мудрий-тѣ и богообразливий-тѣ.

Не бѫди често въ съдружие съ млади-тѣ и чужденци-тѣ чийто характеръ непознавашъ.

Не трѣси да лъскаешъ богати-тѣ чи то да дойдешъ въ присъствие то на велики-тѣ мажле.

Сдружавай ся съ сиромаси-тѣ и смиренодушни-тѣ, съ набожни-тѣ и тѣзи съ добре поведение, и разговаряй ся за поучителни вѣща.

Обичай да държашъ сношение съ Бога уединено и авгели-тѣ му, и то безъ да тя зинаятъ човѣци-тѣ.

Ний требва да имаше любовъ къмъ всички, и безразсъдителна фамилиярност не е добра.

По всѣкогашъ ся случва че едно лице непознато намъ има добра репутация, кагато присъствието му отвѣдитъ го попиши въ мнѣнне-то на тѣзи съ която той има работа.

Когато влѣзешъ въ тѣло пристатъство съ други ини очакваме да намеримъ благодать отъ тѣхъ а пакъ противно-то е слѣдствието защото тѣ скоро ся горчаватъ по причина на погрѣбки-тѣ които тѣ памиратъ въ насъ.

Истинския показателъ на цивилизация не е статистика, вито голѣми градове, чито земни производствия, а качество-то на човѣци-тѣ които отечеството ражда.

Емерсонъ

Както го чуха другите.

На горният край на градът имаше единът, фотографъ който ся работение отъ еднът хотелджия. Той прие единъ посетител въ вторникъ когото "гърбътъ беше завъртъ тамъ." Стаята беше пълна съхора и човекът имаше едно чудо желаемо да му ся надума добре, или „да си искаше мъсли-тъ“ както го назватъ. Така той го влече съ язикът си на горъ и на долу. Той не му остави здраво място, както той ся изрази по нѣкой начинъ. Прѣзъ всичкото това време нападналътъ човекъ имаше на маса-та си единъ фонографъ, който работение като земаше думи-тъ на начадателътъ безъ той да знае. Когато той свърши да ся кара, нападналътъ каза „Свършихте ли сега? Да, Свършихъ, бѫше отговорътъ.

„Почакайте само една минута,“ бѫше отговорътъ на обидениетъ. „Азъ искамъ щото вий да чуете какво сте ми казали,“ и тогава немилостивийтъ фонографъ ся разви и рапортътъ ся произнесе взлово чрѣзъ машина-та така щото всичкитъ го чуха.

Срамът и по-чевяване ся отражи по-лице-то на грубий-тъ начадателъ; той сега вѣ да стуша своите си думи да му ся прѣвождатъ отъ фонографътъ съ почузване и недоумение. Като кѣтви-тъ, псувнитъ и епитети-тъ течехожтъ машина-та, точното произвождане на леговитъ бѣлвочи, той ся отмъхна на страна, и когато всичкитъ му думи ся повторихъ отъ него въ посраменъ и по смазашъ човекъ не можеше да ся намѣри. Слѣдъ едно минутино умълчание и испление, той ся обѣрна къмъ обидителния-тъ човекъ, и каза; Азъ ся научихъ единъ важенъ урокъ. въкой човекъ който ще говори по този начинъ публично неможе да има право за уважение. Азъ искамъ да отвиешъ тозъ рапортъ, както го казваши, отъ машина-та и да ми го дадешъ. Азъ ще ви платя за него.

Прошение-то му ся исчезна и човекътъ сто-

еше до маса-та на продавачътъ, когото бѣ нападналъ неправѣдно, като изговаряше извинението си, дѣлеше восоченна-та целиндра, или вадътъ който съдържаше негови-тъ бѣлѣжки, или думи.

Проясняци-тѣ Поканени.

На врата-та на една голѣма банкерска къща, е поставена една пиринчена дълчица на която сѫ написани тѣзи думи: „никакви просящи или ходящи продавачи не бива да влизатъ въ тѣзи врата:

Каква милостъ, че такова обявление не е написано на небесна-та врата! Ако и да свѣтътъ е изленъ съ бѣдни, слѣпни просящи, които не могатъ да ся прѣхранятъ, накътъ Богъ въ неговата богата и безпрѣдѣлна благодать поставя едно поканование вънъ отъ небесни-тѣ врата, привиква всичките бѣдни, пуждащи-тъ ся, тѣжко натоварени-тъ, и уморени-тъ; безпомощни-тъ, поразени-тъ отъ грѣхъ човекъ, които може да ся намѣрятъ изъ свѣтътъ, да доджатъ и да преможатъ свободно отъ всички-тѣ богатства, които Небето притѣжава. Всички-тѣ човекъ са съ просящи. Тѣзи които живѣятъ безъ Христа и бѣзъ надѣждъ сѫ много по-сиромаси отъ онѣзи които сѫ безъ пари. Единъ човекъ може да е милионеръ и да живѣе въ мермеренъ налътъ, въ ако той не може да ногъдъ къмъ небето и рѣче, „това е моето бѫдеще жилище,“ той е панстрина бѣденъ.

Човекъ който има най-голѣми приходи на свѣтътъ и не ся надѣва и остана на Христа, като неговъ Спасителъ, е по-бѣденъ отъ безнарицания просъкъ който съ своето сърдце вѣрва въ Христа и си глѣда на нацирѣдъ къмъ едно наистѣдие, нетънино, неосквернено и често покланяме, запазено въ небето, за тѣзи които сѫ запазили чрѣзъ сила-та Божия чрѣзъ вѣра въ спасение, което е готово да ся изви въ постѣдно-то време. Щешъ ли да признаешъ предъ Бога че ти пѣмашъ никаква добрина, никаква прѣда, никаква святостъ, никаква чистота, никаква сила никаква притенция — единъ бѣденъ духовенъ просъкъ? Ако щешъ, Богъ ще та приеме точно какъвто е си. Той вай-напрѣдъ ще ти даде храна, и тогава каквото друго ся нуждаешъ,

Христостъ даде себе ся на кръсътъ, тъй щото да може Богъ да положи на него твоите грѣхове; и защото твои-тѣ грѣхове бѣха сковани на него, Богъ даде на Него твоето наказание, твоето усъждане, твоята смърть. „Душа-та която съгрѣши ще погине“ — Иисусъ Умръ. „Въ който денъ ядешъ отъ него“ неизрѣменно ще умрѣнъ — Иисусъ Умръ. Заштата-та на грѣхъ-тъ е смърть — Иисусъ Умръ. И сега Богъ проважда известие-то на свѣтътъ, щото който повѣрва въ Христа, не ще погине, и ще има животъ вѣченъ.

Грантова-та учтива обноска.

Когато Генералъ Грантъ посъги Япония, той бѣ приегъ много гостолюбиво, и му бѣ указана всяка всевъзможна почестъ. Японци-тѣ едва ли умѣяха какъ да истълкуватъ иѣкакси сернозна-та обноска на Гранта по чрѣзъ едно првято зачитане той спичали удявлене-то и въспомѣщаше-то имъ.

Когато изъ вътръшность-та на страна-та дойде до една дълбока пропастъ кръстосана отъ два моста. Единия отъ тѣхъ бѣ извѣстѣ съ име-то Священій Мостъ,” и не бѣ отворенъ за пътуване. Само еднаждѣ ся е минало по него. Той е билъ отворенъ формално отъ единъ принцъ, който умрѣлъ всокоро слѣдъ цѣремония-та, (тържество-то). Мостъ-тѣ си нарече на име-то му, и послѣ не ся служиха съ него.

Като желаяхъ да почетѫтъ Генерала Гранта, власти-тѣ заповѣдахъ този мостъ да ся отвори за него и да мине по него. История-та на мостъ-тѣ бѣ разказана на курieriинъ-тѣ му (съпѣтникъ-тѣ), която той такъ разказа на Генерала Гранта.

Когато дружина-та наближи лва-та моста, Генералъ-тѣ даде наставление щото дружина-та му да прѣмине по общо-употрѣбителни-ть мостъ, и като сиѣ папка-та си, доближи ся до Священій-ть мостъ, поздрави чиновници-ть на длѣжностъ, и като възви присъедини ся съ другар-тѣ си и прѣмина прѣзъ други-тѣ мостъ.

Тази постежка ся щрие съ шумпо ржкоопѣкане. Деликатното му зачитане ся високо оцѣви отъ единъ народъ съ когото учтива-та обноска е иззио искъство.

Единъ Руски Войникъ.

Суворовъ, великия Руски военски командантъ, бѣше дребенъ човѣкъ, въ инио не значителенъ, пътишъ съ онази неусъзаема сила на умъ-тѣ и характеръ-тѣ, съ която физическа сили никога не трѣбва да ся сравняватъ. Въ младостъ-та си, той бѣше болниавъ, по стала якъ посрѣдствомъ употребление-то на студена бави и прста диета. Цѣли когли съ студена вода ся изливаха възъ него въяка заразъ, и на трапеза-та му ся турише храна, отъ която гости-тѣ биха ся отказанли, ако бы не бѣше усъщаше-то че той може да ги счита прѣкалено истачени. Той мразеше много дрѣхи, и обичаше да обучава своитѣ хора на бѣли ржаве, по-пѣкогаш съ чорани просто слѣтели до нетп-тѣ му, иъ неговитѣ сплин обращания и дѣятеленъ животъ имаха своя ефектъ (слѣдствие) въ човѣци-тѣ, които той командуваше. Той често ставаше по-срѣдъ почи, и отъ солдати-тѣ му който би билъ иѣрвий да сташе той го поздравляваше съ ясно кукуригание, като петеалъ, вмѣсто

похвала. Прѣзъ първа-та Полска война, той бѣше издалъ заповѣдъ че едно нападение щыше да стае въ петляно врѣме, и единъ инициаторъ запѣсе тази новина на неприятеля. Нападението, обаче стае действително по деветъ часа сѫща-та вечеръ. Когато вѣче ся издала неговата заповѣдъ и распорѣждания-та бѣхъ направени, защото Суворовъ като ся съмняваше за инициаторъ-то, той ускори петлено-то време съ своето искъство като закукурига и войската му става на кракъ. Неприятель-тѣ като учакване да ся нападне заразъ-та бѣше съвсемъ не-пригответъ, и лесно издна жъртва на неговъ-тѣ този плащъ. “Утрѣ заради,” каза той на войската ся, вечеръ-та прѣди да нападнатъ на градътъ Немиль, „една часъ прѣди да си съмне, азъ съмъ въ намерене да ся събудя. Азъ ще ся омя и ще ся облека, и мои юнаци, ще дадемъ едно добро кукуригание, и тогава ще да прѣвземемъ Исмаилъ.” Но едва бѣше възможно да го намѣрши заспалъ, той бѣше буденъ. „Никога ли не съблъгате дрѣжи-тѣ си воща?” бѣше попитанъ. „Не,” каза той; „че когато ма домързи, и искамъ да си по-сил спокойно, азъ въобще отмахнахъ единъ отъ маузитъ”

Станлей казва че Ливингстонъ никакъ не ся опиталъ да го прѣобърне чрѣзъ проповѣдане, или чрѣзъ увѣщаше, или чрѣзъ повторителни и настоятелни аргументи. Нищо подобно. Ливингстонъ просто живѣяше спорѣдъ Божествената писма на която той учеше простодушни-тѣ Афрпикаци. Всѧкиднѣвни-тѣ му молитви; себе-въздържане-то му; тихото му и несмущащо довѣрие въ провидене-то; почитателно-то му и рѣдовно прочитане Библия-та; подражаване-то му, безъ никаква прѣтечия, на расположение-то на Господарь-тѣ му, тѣй тихъ, тѣй благъ, тѣй опростителенъ, тѣй испѣлненъ отъ не-ристорено благочестие за страдане-то, и съ любовъ за всички заблуждающи души.—Привлече и очерова Станлеево-то випмаше. Ето ти човѣкъ, каза постъдний, който явно е подкреплявалъ както и ржководенъ отъ небесни влияния. Духъ Святъй обитава въ него. Богъ говори чрѣзъ него. Юначество-то, благоразумство-то, честип-тѣ и безпорочниятъ ентусиазъмъ въ основа-та на живота му, иди безчислено отъ Христа. Трѣбва, прочее, да съществува Христостъ. И струва си човѣкъ да прѣтежава такъвъ помощникъ и искънителъ какъвто този Христостъ е безсъмѣшно, и какъвто той изявлява себе ся въ този чуденъ ученикъ. И тѣй бѣше че макаръ Станлей да вѣззе въ Мрачнинъ-тѣ Матрицъ като безбожникъ—пезнающъ да ли съществува Богъ или дали има бѫдѫщъ животъ за душата—той излѣзе отъ него вѣрюютъ и веселъ последователъ Иисусовъ, като изявителъ на безсмѣртвие и Богъ на спасение-то.

Христиански Сили.

“Най глъдаме връхъ Христианство-то,” казва Ниауклеръ, “не като на една сила която е произлъзла отъ скрити-тѣ дълбини на човекъческо-то естество, но като една сила която събъе отъ горъ когато небе-то ся отвори изново върхъ едно отпаднало плъме, една сила която бѣше назначена да приложи на човекъческо-то естество новъ животъ и да го промѣни въ шай жизнени-тѣ му начала.”

Христианска-та църква на която жилище-то е било при Бога и която търси само негова-та слава прѣставлява едно чудесно зрѣлище на живи сили както ся приспособени за най високи-тѣ цѣли, и които ся разпространяватъ повседневно въ расширение-то на влиянието й върху свѣтъ-ть. Божественна-та мъдрост е която ръководи силите на църкви-тѣ въ служба-та имъ за Господа, и ще ги причини да изнамбрятъ вачини който ще повлияятъ върху общество-то въ всяка точка.

Ний може да очаквамъ промѣниния въ тия начини (методи) на дѣйствие за да ся посрѣщать вони-тѣ обстоятелства и нужди; но при все това, каквито измѣнения ю да ся усвоитъ, такъ ще има постоянно-то появление на сила, ако църква-та задържа въ себе си духовна живостъ. Ний настоявамъ върху нужда-та на това божествено съединение за да ся задържатъ и употребяватъ духовни-тѣ сили. Това значи пѣщко повече отъ сами-тѣ външни формалности. То значи едно дѣлбою, свято съединение на лично-то сърдце съ едно невидимо присъствие.

Въ този вѣкъ на разширеца дейностъ на царство-то Божие, може да ся посрѣчи чрѣзъ духътъ на “изглеждане.” Знамъ че сила-та не е само въ видимо-то проявление, но може да ся покаже въ скрити-тѣ мѣста когато сърдцето е напълно следи-пено съ Господа. Молитва, изучване на Словото, внимателно-то избегнуване на грѣшини дѣйствия, усвоение на високи идеали за характеръ-ть, изби-рание-то на благочестиви съобщения, или съдружавания, и прѣдприемане-то на нѣкой видъ Христианска работа за добро-то на други-тѣ, сѫ съдъства-та чрѣзъ който душа-та може да има постоянно съобщение съ Бога. Като прѣбивава тъй въ Него не ще има нужда да ся опрѣдѣливатъ граници-тѣ на Христова-та империя която обхѣдаща-та църква ще може бѣрзо да придобие за Него.

Гдѣ Длъжностъ-та стои.

Приказка-та е казана за пѣщко си малко дѣте, което ся е родило и порасло въ срѣдъ богатство и раскошество, което една вечеръ когато на коленѣ ся молеше на Господа да благослови баша ѝ, майка ѝ, братъ ѝ и сестра ѝ, когато отвѣднѣждъ пово-

пѣщко ся прѣдстави на ума ѝ, и извика; Днесъ видѣхъ, милът Божий, вѣкано много бѣдни дѣца, и тѣ бѣхъ въ дриши облѣчици, и ся видяха да сѫ сладки; въ тя, приложи, може би като помищие нѣкой родителски наставления, “нѣ това не е мои работи, не е ли така, Господи?”

Приказка-та може да е или да не е искована, нѣ урока е важенъ. За много години мѫжие и жени, подъ лъжлива система и погрѣшнѣнъ начинъ за мислещие, животъ въ раскошество, и когаа други такива достойщи, толкова ястии и толкова способни сѫ били уловени въ колена-та на несполуга, сѫ били паднати на земя-та, тѣхните дѣца распрашати за да слугуватъ вмѣсто да ходятъ на училище, по причина на сиромашия. Сиромашия и отчаяние сѫзатъ сѣли синегрѣяните на вѣди-и-жду радости домове, а когато тѣзи таки нарицаеми християни, мѫжие и жени съ благоговѣніе ся молятъ, и никога не сѫ съпували за да тръсятъ нещастни-тѣ, и ги освободятъ отъ товаръ-ть който е по-тежъкъ отъ колкото тѣ могатъ да носятъ; работа-та на християни-тѣ е да намѣрятъ въ всякой човекъ и жена братъ и сестра.

Братство-то между човекъ-тѣ е широка на която бѫдуще-то трѣбва да дава особно ударение, ако би цивилизация-та ще напрѣдва, съ умствено-то развитие трѣбва да напрѣдватъ и моралното. Сѫдѣбата на Гърция и Римъ сѫ значителни уроци съ какво чисто-умствено развитие ся спомедва. Нека развивамъ чисто Етически-тѣ принципи въ човекъ. Нека правимъ главна идея-та на морална отговорностъ. Златно-то правило е основание върхъ което да градимъ по-важоката цивилизация. Такова е главно-то стремление на човекъческо-то въ настояще. Велики-тѣ човекъци сѫ братия, и тѣ нуждащи-тѣ, нещастни-тѣ и заблудащи-тѣ сѫ които прѣдизвикватъ по-частотелно за нашата помощъ и напи-то старанie.

Евангелие то е самого пѣщко въ този свѣтъ кое-то не останява. Истинъ е, че понекога отъ любовъ къмъ него казвамъ го “старото Евангелие. Нѣ старо-то Евангелие е всякога ново. Какъ може да бѫдѣ друго яче, когато самата дума Евангелие значи добро извѣстие.” И това Евангелие има толкова възможно да ся промѣни и отхвѣрли въ девятадесетиятъ вѣкъ, колкото таблицата на умождение-то. Настоящемъ вмѣсто да ся изхвѣрли измѣжду нѣкой народъ, а то ся приема отъ народи, племена и империи които само прѣди 50 години не знаеха да ли сѫществуващо такава книга. Безъ друго, врѣмето за всемирно Християнско нарушаване, и проповядване-то на Евангелие-то за откровение Божие отъ всички-тѣ народи неможе да е много на далечно бѫдуще.

Тя видя Царица-та.

Ако цълтий-тъ животъ ся непоколебимо изсвятъ на една цѣль, и тая е въ граници-тъ на възможностъ-та, твърдѣ чудно ще е ако ся ве постигне, даже ако и тя да ся вижда изъ най-панически доста непостижима. — Една твърдѣ любопитна повѣсть е повѣсть-та за погане-то на сънъ-тъ на Марта Риксъ прѣзъ цълтий-тъ ѝ животъ, жена родена въ робство въ Южни-тъ Шати прѣди седемдесетъ и шестъ години, и която ся рапо прѣсели въ Република-та Либерия.

Марта вече бѣше Либерашка въ осемнадесетата си година. Умъ-тъ и бѣше ищленъ съ мисли за величественни-тѣ ищща за които тя бѣше чула въ ищтуване-то си отъ Америка до ново-то си отечество, и когато Княгиня Виктория наследи прѣстолъ-тъ на Велика Британия, Марта изяви замѣрение-то си да отиде въ Лондонъ, да я види, да я чуе да говори, да ся рѣжкува съ нея, и да види величие-то на палатъ-тъ ѝ.

Мартини-тѣ баща и майка и всички-тѣ и приятелки и сродници ѝ ся смиляхѫ, чо тя ся прѣдържаше за прѣданачѣртание-то си. Огияща искогажъ казваше тя. Тя почиж да ся приготвява, зъщото известно е че ако имаше да ся срѣщне съ Царница-та, тя трѣбва да и занесе великолепенъ подарокъ.

Съ тая цѣль прѣдъ видъ, Марта почиж да приготвява една завивка отъ бѣлъ сантинъ върху ко-
гото тя оши на гергевъ върху зеленъ сантинъ една Либерийска кафяша шубърка, съ образъ-тъ на единъ човѣкъ — не черъ човѣкъ, што бѣлъ човѣкъ, въ зеленъ човѣкъ — наведенъ надъ нея, берящъ багрили-тѣ и цвѣтове съ своп-тѣ зелени ржицъ.

Марта теже трѣбва да има пари съ които да може да иде отъ Африка въ Англия. Тя почиж да спистява иетачета-та за разноски-тѣ на това чудно ищтуване, което имане на умъ-тъ си. Но твърдѣ малко ието пари проправитъ пътъ-тъ си до Либерия, и твърдѣ малко отъ пари-тѣ ѹо отивахѫ тамъ достигахѫ до Мартини-то съкровище.

Въ кратѣ, петдесетъ и шестъ години ся измивахѫ прѣдъ Марта Риксъ да бѣше готова да иде да види царница-та. До тогава нуждени-тѣ пари сж ся полека събирили, и кафяша-та шубърка съ багрили-тѣ цвѣтове, и зелени-тѣ човѣкъ на сантинъ-тѣ наведенъ върху нея ся донескара. Марта Риксъ отдавна бѣ станала "Леля Марта." Ба-
ща-та и майка-та и други сродници които ѝ ся сми-
ляхѫ на глуваво-то и прѣдирянието бѣхѫ всички измръзли, въ Марта бѣше готова да тури въ дѣйствие сънъ-тъ на живота си.

Тя куни блетѣ за Лондонъ, гдѣто и прѣстигна безопасно. Либерийски-тѣ въ Лондонъ посланикъ — единъ много учещъ иегхръ, който бѣше публикувалъ книги — ся заинтересува въ нея, и ѝ

достави едно прѣиоржчително писмо до Царица-та, която по него врѣме живѣше въ Osborn House.

Царица Виктория прие черна-та бабичка твърдѣ благосклонно. Га-иский-тѣ Принцъ и Принцеса както и други принцове и принцеси пристягахѫ. Шината-та на гергевъ покривка биде пристяга и адмиралъ. Леля Марта бѣ запитана за много ищща относително животъ-тъ ѝ, за цейна-та отдавна очи-
дана и на конецъ постотна-та цѣль. Черна-та бабичка, срѣдоточие на една любопитна група отъ цар-
ски личности, бѣше по честита отколкото тя искога-
гаждѣ е сънувала да биде въ далечни-тъ свой домъ
въ Африка.

Като пазѣше изъ палата, тя усърдно говори на една приятелка за своя-та опитностъ. Тя била толко много растревожена ѹо забравила всичко което царица-та ѝ казала; но тя сномяните съвсѣмъ ясно голѣма-та златна зала въ която тя бѣше пристяга, и други-тѣ великолѣпни саи въ палатъ-тъ които ѝ било позволено да посѣти, "сички създани тъй здраво и тъй разкошно" казваше тя, "като че никога немаше да дойде свѣршектъ на свѣта.

Царица-та, каза тя, изглѣдваше сѫщо както тя си я представяла, но по стара и по пригърбина, "азъ съмъ по права отъ нея," казваше Марта, съ немалко естествена гордостъ; "по царица-та си има единъ купъ грижи на глава-та, ви знайте!"

Леля Марта сега бѣше готова да ся завръне въ Либерия. "Сега съмъ готова да умрѫ!", каза тя — не нажадено, но съ весело лице, съ изглѣдъ да е постигната цѣль-та на живота си.

Сравнявано съ Библия-та.

Човѣкъ който дѣйствително изучва Библия-
та ѹе намѣри въ нея ищощо за всякой случай. Раз-
казва ся за Уплямъ Кидморъ, Глаговски-тѣ Свѧ-
щено-проповѣдникъ. Когато бѣ около шестъ години на възрастъ, баща му, който бѣ свещено-про-
повѣдникъ въ Словъ, градецъ на югъ отъ Единбургъ обѣща му "иѣзико яблъки," отъ градина-та ѹомъ
озрѣйтъ, съ условие, че момче-то иѣма да ги закача
до като сѫ зелени. Баща му, като озрѣхъ яблъките,
дале на ужидаващ-тъ си спѣсъ четири отъ тѣхъ:
Той изглѣдваше твърдѣ много измаменъ. Момче-то отго-
вори: "Ти ни обѣща иѣзико яблъки." Отговори баща-
та: "Добрѣ, че ти ли ги дадохъ?" "Не," отговори
момче-то, "ти всякога ни поръчваше да опитваме
всичко ищощо чрезъ Библия-та. А пѣкъ Библия-та
ни казва за Ноевий-тѣ Ковчегъ, въ когото иѣзико-
нина т. е. осемъ души са спасихъ отъ вода-та: "Ти
ми даде само четири яблъки." Бяща-та ся усмих-
на и даде на момче-то спорѣдъ както Библия-та
броеше "иѣзикопа" осемъ яблъки.

И тъй Георги прие четири яблъки новече за-
дѣто знаеше какъ да цитира Писание-то.

Какъ той почна

Илюзия отъ момчета-та които четятъ тия страници на скоро ще почнатъ да придобиватъ пропитане-то сп „въ свѣта, ако не сѫ още почнати. Ето ти една дума да ги насърдчи.

Тукъ видъ корабо-строителница-тѣ въ Глазговъ по-брѣгове-тѣ на Клайдъ живѣаше пѣкогашъ единъ фабриканчче момче азъ щето парѣкъ Дейви. На десетъ години-та си възрастъ, то постъпилъ въ намуна-та фабрика и като работение на парче той бѣ занятъ често отъ шестъ сутрини-та до осемъ вечеръ-та. Родители-тѣ му бѣха много бѣдни, и той твърдѣ добре знаеше че хладенство-то му трѣбва да си изживи въ много труда работи.

Но въ онова време и тамъ въ онай фучаща фабрика, той ся рѣши да добие вѣсчитание и да стане интелегентъ и полѣзенъ човѣкъ. Съ заплатата-та си на първа-та сѣмина-та си купи Радимоива-та „първо запознание книга по Латински.“ Послѣ той постъпилъ въ едно вѣчерно училище което траяше отъ осемъ до десетъ. Той погрѣшилъ разноски-тѣ за учение-то си отъ своята трудна печалба.

На шести-десетъ-ти си години възрастъ той можаше да чете Вергилий и Хорасъ тѣй свободно како ученици-тѣ отъ Английски-тѣ срѣди учебни завѣденія.

Слѣдъ това той почна единъ курсъ себе-учение. Той ся повини въ фабрика-та отъ работающи на парче за работника съ жалуваніе.

Той си донесе книги-тѣ на фабрика-та, и като турбше една отъ тѣхъ върху машината съ урока прѣдъ себе си, той сподѣляше волшебните си мѣжду каращите на врѣтели-та и първоначалното учение.

Той постъпилъ въ Глазговски-тѣ Университетъ. Той знаеше че трѣбва да си направи путь; но той сѫщо знаеше сяла-та на рѣшителностъ-та, и той бѣше склоненъ да направи почти всяко ножерствуваніе за постиженіе цѣль-та си.

Той работи прѣзъ лѣто-то като прѣдѣніе замукъ, живѣ икономично, и това що списти го употреби за колегиално-то си учение прѣзъ замата.

Той на всѣриши опрѣдѣленій-тѣ курсъ и въ сврѣкъ-тѣ той бѣше въ положение да каже, съ похвална гордостъ, че съмъ ималъ ви цара която да не съмъ спечелилъ. Това може бѣше Докторъ Давидъ Ливингстонъ,

Стойностъ-та на Знанието.

Единъ фабрикантиъ отъ Бруклинъ заплати завчера една сѣмѣтка безъ да помѣри, просто поради начинъ-тѣ по който бѣше подложена. Иакието мѣрение-ть му бѣ намѣръ, че тулумба-та за горѣща тода не може да работи, и проводилъ за

единъ мавшинастъ. Послѣдний-ть ся мячи съ нея половина день, и каза че трѣбва да ся разглоби. Това значеніе спирание на фабрика-та за дълго време. Виуши си че трѣбва да повикатъ близо-сѣдни-тѣ инженеръ, поизвѣже той бѣше единъ видъ гений по машинерство-то. Той дойде, и като приглѣда внимателно тулумба-та, зѣ чукъ-тѣ и удари три силви удара надъ кипа-та. „Надѣвамъ си че тя сега ще работи.“ Каза той тихо; и като приложи пира, „тя тръгна!“

„На другий-ть денъ,“ каза фабрикантиъ-тѣ приехъ една сѣмѣтка отъ него за двадесетъ и петъ долари и четдесетъ сента ($127\frac{1}{2}$ лева). Цѣна-та мя учуди, но като разглѣдахъ изложеніето тукаки изда-дохъ заповѣдъ за да си исплати. Сѣмѣтка-та гласѣше така:

„Господа Бланкъ & С-ie, дѣлжать на Иванъ Смитъ. За поправление тулумба, четдесетъ сента ($2\frac{1}{2}$ лева); за знаніе какъ, двадесетъ и петъ долари, (125 лева).“

Ако да бѣше мя задължилъ съ двадесетъ и петъ долари и четдесетъ сента за поправление тулумба-та счетъ го бихъ за временно. Но четдесетъ сента не бѣ много, и азъ признавахъ стойностъ-та на знаніе-то — и тѣй азъ заплатихъ, и не рѣкохъ нищо!“

Прѣпорачително Влияние.

Човѣцъ-тѣ ся нуждаятъ отъ живата птица, понеже та служи на нужди-тѣ пмъ и имъ помата да ся противяватъ на зло-то — И що е живата птица — освѣзъ вончашеніе-то и като главенъ директоръ на мисти-тѣ на шѣкого си, сила-та която образува и управлява дѣятелни-тѣ мажи и жени? Когато Христовий-ти животъ ся проявява въ намѣренія-та на вѣруючий-ти итальянове-тѣ, въ думи-тѣ, въ съчувстви-та, подбуждения-та и въ зѣмни-тѣ рѣдъ на иждиви и окръжоющи обстоятелства тогава зрителъ-ти неизбѣжно и силно ся повлиява. Такъвъ Христу подобенъ животъ става прѣмъчивъ.

Отъ само-то му естество животъ-ть бива обширенъ и не ястиненъ. Малката издѣлка що расте въ пукнатини-тѣ на скала-та, взява една готова сила равна съ сила-та на барутъ-ть, или динамита като распражсватъ скали-тѣ. Господъ цашъ достави ие опровергимъ аргументъ съ който да вадмишь скептикъ-тѣ и присимвателъ-тѣ когато каза: „така да просвѣтне вашата видѣтица прѣдъ човѣци-тѣ за да видятъ добри-тѣ ваши дѣла, и прославятъ Отца вашего, който е на небеса.“

То бѣше това свѣтло благочестие разхубавяюще стъвшиающе и прѣбуразающе характеръ-ть му що даде примѣръ-ть. Давидъ Ливингстонова примѣръ бѣше едно силно влияние върхъ Стаплей.

Вътвръшний-тъ Животъ.

Царство-то Божие е вътвръх въ васъ каза Господъ Иисусъ.

Обърнете ся съ всичко-то си сърдце къмъ Господъ, и забравете този окайменъ свѣтъ, и душата-та ви ще намѣри покой.

Научи ся да прѣзвиратъ вълкавши иѣща, и да пригадашъ себе си на вътвръши, и ти ще усъщашъ че царство-то Божие ще си основе вътвръх въ тебе. Защото царство-то Божие е радостъ и миръ въ Духа Святаго; и това не ся подарява на нечестиви-тѣ.

Христосъ ще дойде при тебе и ще открие свое-то си утѣшение, ако ти Му пригответъ въ себе си достойно обиталище за него.

Много посѣщения той ще направи на вътвръшний-тъ человѣкъ, и ще държи сладко съобщение съ душа-та, като я утѣшава и иѣти съ миръ.

О вѣрни душе! придай сърдце-то си за този младоженикъ, щото да благоволи съ посѣщение-то си и прибиде вътвръх въ васъ.

Защото той така каза: ако иѣкой мя люби ще упази мои-тѣ заповѣда, и пие ще дойдемъ при него и ще направимъ наше-то обиталище въ него.

Дай тогава място въ сърдце-то си на Христа, и не допускай никой другъ.

Когато притѣжавашъ Христа, богатъ си, и имашъ досолно. Той ще ся нюгрижи за тебе, и ще бѫде вѣренъ за да спади всички-тѣ ти нужди, щото да не стане чужда да уповавашъ на человѣкъ. Защото человѣци-тѣ ся бързо измѣняватъ и пропадажутъ, и ти Христосъ пребудва въ вѣки и ще прибиде съ часъ даже до смърть.

Голямо упование не може ся иположи на смъртенъ человѣкъ, ако и да той може да ни е голяма помощъ и любезенъ наемъ; и то трѣбва да скърбимъ много, ако той ще е противъ настъ и ни опорствува.

Упрай на Господа съ всичко-то си сърдце и нека той само ти бѫде за страхъ и любовь. Той самъ ще отговаря за тебе, и ще стори що е най-добро-то за тебъ.

Въ този свѣтъ иѣмашъ вѣчно обиталище, и който и да си, да ли чужденецъ си или пажественникъ; и то ще намѣрлишъ свобода освѣтъ че си вътвръшно съединенъ съ Христа.

Много иѣща часто ни досаждатъ, и часто ни смущаватъ, понеже не сме съвѣршено мърти къмъ себѣ си, и то сме отложени съвѣршено отъ земните иѣща.

Нашо не упнатива и забатачва до такава степенъ сърдце-то на человѣка както печи-ти прявящности къмъ други.

Ако ся откажемъ отъ вложашпо утѣшение, ще сме въ състояние да размишляваме небесни иѣща и часто ще усъщаме вътвръшно утѣшение.

Добро за Зло.

Нѣкой си отличенъ адвокатъ разказва че прѣди много години когато той бѣше Щатътъ прокуроръ на Мизури, случи ся да е въ стая-та на управителя Стувардова канцелария, когато единъ затворникъ бѣ довѣденъ отъ затвора за да го оправи управителя. Виновника бѣше морякъ, сидѣлъ и едѣлъ человѣкъ съ груби нрави, обикновенно каквито такива человѣци иматъ.

Управителя поглѣдна на человѣка, и види ся че странно ся повлия, като го изгледа отъ глава до крака. Тогава той подписа книжка-та които го освободяватъ отъ затворъ, и прѣди да подаде книжка-та каза му: "страхъ мя е че Вий ще извършите иѣкоя си друга вина, и скоро ще ся повторнете въ затвора пакъ."

Человѣка отговори съ протестъ че такова иѣшо иѣма никога да ся случи. Управителя погледна съ сумнение и слѣдъ иѣколко минути каза:

Вѣрвамъ че ще ся повърни по рѣка-та и ще бѫдете пакъ матрозинъ.

Человѣка отговори, да, това ми е намѣрение-то.

"Добрѣ, искамъ да ми ся обѣщаете едно пѣщо," продължаваше управителя, искамъ да ми дадете вѣрна дума, че когато станѣте пакъ подъ капитаненъ въ кораба, никога да не земате соли и искарвашъ пѣкое бѣдно момче отъ лѣгло-то му за да ти помога въ бурна пощъ за да товаришъ кораба си.

Человѣка отговори, че той никога нещо го направи, и види ся очуденъ отъ това, и попита управителя защо той пакъ такова обѣщание отъ него. Защото, отговори управителя, това момче вѣкога може да стане управителъ, и вий може да запасвате да ви оправи за иѣкоя си вина.

Една тъмна бурна пощъ, прѣди много години, ти си спрѣ кораба на рѣка-та Мисисипи за да наповаришъ дѣрви, имаше на кораба едно момче кое-то изработваше своите си прѣвозъ отъ Ню-Орлеанъ до Сантъ Луисъ, че момче-то бѣше много болно отъ трѣска, и лѣжеше въ лѣгло-то си. Вие имахте достаточно хора за да извърши работата си, нѣ Вие отидохте при това момче съ една прѣчка въ рѣка, искарахте го на куверта-та съ удари и псувни, принудихте го да работи като робъ, докѣ работата ся свърши. Азъ бѣхъ това момче. Тукъ е документа за твоето опрошение. Никога вече да не бѫдешъ виноватъ за такъво скотско повѣдение.

Затворника зема прошка-та си, покри лице-то си отъ срамъ и си отиде.

Молитви за по-голямото изливане на Духа Святаго могатъ ся отговори само чрѣзъ прошението обѣма и голямо пожъртуване.

За Млади-тъ.

Малка-та Еленка.

Малка-та Еленка бъше само на четъ годинки когато майка ѝ умре. Баша ѝ я стъпаше, и като бъше дюлтеринъ и пазиаше по работа, пръвръждане я на скъфеди-тъ, когто съ радостъ я глъдаха. Той падна отъ здравното същество и така съ повръдищото същество малко и той умре, три месеца следъ смъртъта на майка-та. Няколко часа пръви да умре, той повика своето малко момиче и ѝ разправи до коккото можя, че той отива дъгто бъше отишата майка ѝ, че че не можеше да земе и няя още. Съвършила я да бъде добро момиче; тя имаше единъ вуйка, една леля и една малка братовчедка въ градъ-тъ, и той ѝ каза че ако ти е добро момиче, тъ би обичали и би ся грижили за нея.

Само няколко дена следъ това Еленка тръгна на дългия си пътъ. Вуйка ѝ бъше телеграфирала да му я испратятъ и той щеше да я посрещне на железнницата. На вратъ-тъ ѝ бъше пръвкачена една картичка вързана съ пандека и на картичката писало: "моля грижете ся за мене." Имаше и едно имено тоже пръвкачано за пандеката, което разправяше Еленката-та малка история и си назваше на пътници-тъ да съ благи към нея, че съ умолявахъ никакъ да ѝ не даватъ сладки неща. Тя имаше и една кисийка пренасана на пръвдилото на коланче-то ѝ, въ която имаше около десетина лева.

Колко за пътници ѝ бил пътъ той бъше платенъ и пръдадечъ на кондуктора. Пръди да ся зряше въ ози дълъг день, почти всякой пътникъ въ пристаниния съ хора трепъ, отиде, да ги свиди съ Еленка, и пътниятъ кисийка ся напълни доволкото можеше да събира вече съ свѣти левове. И тя самичка много пъти отижтува съ единъ служащъ, изъ салони-тъ кола, (вагони) за да посѣги цѣкви господжи. И пак постъ като пътница-та наблизаваше и на Еленка ся досинваше и кондуктора бъше захващашъ да мисли какъ да ѝ пригоди за пътница-та, дойде една господжа и единъ господинъ, когто я попросихъ тя да ся прѣмъести въ тѣхно-то спално отдѣление. Дъгто бъха купили едно лѣто за нея.

И на всички-то малката Еленка намѣри приятели, когто я възлюбиха. Ние мислимъ, пътниятъ баша и майка въ Небе-то тръбва да съ ся зарадвали да видятъ какъ горѣщи съхна сърдца-та даже и на странни-тъ къмъ тѣхна-та любезна дъщеря.

Кролици-тъ.

Кролици-тъ като ся показва въ картина-ти,

много прилича на истоминий-тъ заяцъ въ веснко. Кролица-та съ храни съ тръби и млади храстия, и обикновено-то ѝ живинце е въ скали-тъ.

Книга-та на Причина-къ 30-та глава 26 стихъ, казва че: "Кролици-тъ малки и да съ по правътъ къщи-тъ си въ скали-тъ." Краска-та (боята) имъ е сива или кавка на гърботъ, бѣла на стомаха. Тъ имать дълга козина, много къса овашка и кръгли или вълнести уши. Обиталището на кролицата е въ Надестина.

Цалуни Майка си.

Единъ бапца като говорение на невнимателна-та си дъщеря, казва:

Пекамъ да ти говори за майка ви. Може би че сте забърбани и изнурени-тъ изгледъ на лицето-то ѝ въ постъдило прѣмя. То са знае че това не е причинено отъ иское твое особено дѣло, при все това то е твоя длъжностъ да изгонишъ този изгледъ отъ нея. Желая ви щого угрѣ да станете и пригответите жакуска, и когато майка ви стане и почне да изразива очудвание то си, иди направо при нея и цалуни я по уста-та. Вие неможете си въобрази какъ това ще разгъбеси пейно-то любезно лице.

Освенъ това, вий ѝ дължите една или две цалувки. Пръди много години когато бъхте малко момиче, тя ви цалуна когато никой не желаше да ви цалува въ причина на твой-тъ посърдили бузи и поддупо лице. Вие не бъхте толкова прѣвъликателна тогава колкото сте сега. И прѣзъ всички-тъ тѣзи години ви хвъстинство-то ви, кога бъхте добре или зле, ти всяко бъше готова да ви изпѣши прѣзъ майческа-та съза на майчина-та цатувка, малки-тъ въ мързели напукани ръце когато бъхъ повръден въ борба-та ви съ този немилостивъ свѣтъ.

И тогава срѣднонощни-тъ цатувки съ които ти ви прохождание толкова лени сѫщинца, когато тя коли-ничеше падъ възглавница-та ви, съ бисти дадея съ лихва прѣзъ цѣли-тъ тѣзи дълги години.

То съзнае, тя не е толкова красна и привлекателна за цалуване както ете ви; и нъкакто бъхте извършили ваший-тъ дѣлъ отъ работа-та както трѣбва, ти пѣши да е съвсѣмъ друга сега.

Лице-то ѝ е по-шабръчкано отъ ваше-то, а при все това како бъхте болни, това лице щешеда ви съ види по-красно отъ ангелско когато трѣпери надъ васъ, като бди за всякой случай да послужи за ваше-то спокойствие, и всяка отъ тѣзи бръчки ще съ видятъ, че сѫ вѣлико които измиватъ всѣко неспокойствие около васъ.

Тя скоро ще ви остави. Този товаръ како ся не земе отъ гърба ѝ, скоро ще я смаже. Тѣзи твърди ръце които сѫ сторили толкова много за да снабдятъ нуждни-тъ нѣща за васъ скоро ще ся кръстосътъ върхъ мъртво-то ѝ тѣло.

Тѣзи принебрѣгнати устии които ви дадохъ първа-та дѣтинска цалувка ще съ затворятъ за всегда, и тѣзи изнурени очи ще съ затворятъ въ вѣчността, и тогава ще опѣняватъ майка си, и нъкакъ ще съвсѣмъ късно!

Избавление по Божия Промисъ.

Слѣдующа-та историйка ще покаже на млади-тѣ ни читатели какъ Божий-тъ промисъ може да помага понѣкога за избавление-то на онѣзи

които страдатъ за Неговъ-та истина. Събитие-то стана около половина-та въ 16-и вѣкъ, въ времето на Папа-та Павелъ IV, който бѣше върълъ гонителъ на всички които не призоваваха Римо-Католическо-то. Крайгъ, прѣдметъ-тъ на историйка-та, бѣше единъ отъ онѣзи които страдаха отъ гонения-та му. Слѣдъ смърть-та на Папа-та стана една революция въ която всички-тѣ затворници можаха да избѣгнатъ, но скоро войска пристигна да улови избѣгалъ-тѣ, и тукъ ще опишемъ вкратѣ какъ Крайгъ ся избави, или какъ му ся даде случай да побѣгне. При встѫпвание-то въ къща-та стотникъ-тъ погѣдвѣ добрѣ въ лице-то на Крайга, дръпна го на страни и го понита, да ли помни че е спомогналъ единъ на единъ нараненъ войскаръ въ околността на Болония? Крайгъ бѣше до толкова смъжечъ въ ума си, щото неможеше да си припомни случка-та. "Но азъ помни добрѣ," — отговори стотникъ-тъ, — "Азъ съмъ описи раненъ войскаръ, комуто спомогнахте тогава. Провидение-то Божие даде въ моя-та ръка, да върина человѣколюбие-то ви, което показвахте тогава на единъ страникъ. Вий се сега свободни; ваши-тѣ другари трѣбва да ги заведѣтъ съ мене; но заради васъ ще покажжъ и на тѣхъ милод-

стъ-та която стои въ моя-та рѣка," — Той сега му даде нѣщо пари които имаше съ себе си, и му даде добрѣ съвѣтъ какъ да направи за да избѣгне. Крайгъ ся прости съ него съ благодарение. Въ пѫтуването прѣзъ Италия, въ което той улови скрити шутеки за да избѣгне пристѣдване-то, свѣршилъ му ся пари-тѣ. Той сѣдялъ при края на една горѣ за да помисли за свое-то положение, и сѣдѣлъ малко съзрѣ единъ куче което ся приближи къмъ него и носяше една кисия въ уста-та си. Крайгъ си помисли че куче-то може да е проводено отъ единъ зломисленникъ който ся криешо въ горѣ-тѣ, и затова пѫдеше кучето. Но куче-то не ся отдръпна до гдѣто той не зѣ кисия-та, въ която той намѣри потрѣбни-тѣ пари за да продължи пѫтенешествието си.

"Младежко, тебе тя Бива."

Не прѣда много врѣме единъ младежъ свѣрши курсъ-тъ си въ едно научно училище. Той принадлежеше на единъ благочестивъ домъ. Той бѣ членъ на една отъ християнски-тѣ церкви; той имаше благочестиви родители, братия, и сестри, семейство му бѣше Християнска. При свѣршиването на курсъ-тъ си той ся рѣши да ся впусне къмъ западъ да живѣе помѣжду милиони-тѣ (рудници-тѣ.) Пъленъ съ дѣрзновение и надѣжа, той тръгна на дѣлго-то си пѫтенешествие да търси щастие-то си въ единъ повърхностъ така да кажемъ.

Молитви-тѣ на домашани-тѣ му го слѣдаваха. Като ся отдалечи отъ дома той ся съдружи съ постари човѣци. Тѣ го обикнаха за откровеността и междустана-та му независимостъ. Като пѫтуваха заедно тѣ ся спрѣха за прѣзъ Св. Недѣля у единъ отъ спътници-тѣ му. Другари-тѣ му предложили:

"Елате да ся качимъ на единъ файтонъ и да разглѣдаме колкото има за виждане." "Не, отговари младежъ-тъ, азъ ще ида на църква. Азъ съмъ ся училъ да почитамъ Недѣля-та, и съмъ ся обѣщалъ на майка си че ще постоянноствувамъ да правя исто-то.

Неговий-тъ пѫтникъ другаръ го по-изглѣда за малко врѣме, и като го по-тука по-рано-то, каза: "Браво, младежко мой. Азъ починахъ по-този начинъ. Дано да бѣхъ постоянноствувалъ въ исто-то. Младежо, тебе ти бива. Дръжъ ся спорѣдъ какъ сп ся вѣспитатъ и спорѣдъ думи-тѣ на майка си, и ти ще сполучишъ."

Младежатъ огиде на църква, всяка честъ нему, въ онова отдалечно мѣсто и по-между такива хора.

Другари-тѣ му отидоха да ся возятъ и разглѣдатъ любопитни-тѣ места, но младежъ спечели довѣрието имъ и придоби уважение-то имъ чрѣзъ своето геройско испълняване на святи-тѣ си задѣлъжения.

Още отъ сега сподука-та бѣщи засмѣто върху този младежъ. За него много мѣста сѫ отворени и той не е въ притѣснение за мѣсто за работа.

Всемирна-та Церква.

Франция дава почести на единъ Англичанинъ.

Благоговѣйниятъ старецъ, Докторъ Маколъ, който въ време на Франко-Ирска-та войска основа една миссия за работническа-та класа въ Франция за дълго време, е билъ награденъ съ медали-тѣ които сѫ му били дадени отъ Националната власт, въ знакъ на благодарение за влиянието му въ произвеждане по добъръ порядъкъ въ участоци-тѣ на Миссия-та негова въ работила. Но сега му ся е дала добавочна-та декорация (украшение) на медалътъ Почетниятъ Легионъ. Ако и да, Френско-то Правителство което му прави тая почестъ, не отдава никакво извършено-то отъ него добро, на религията, защо то не може да затвори очи-тѣ си сръчу практическиятъ плодъ на религия-та, именно, че има повече миръ и порядъкъ дъгъ истинската религия се практикува. И така това ново свидѣтелство върху силата на единъ животворящъ Христосъ ся дава отъ свидѣтели пъти май недоброволни. Маколовата Миссия имаше единъ корабъ, който безъ никакви прѣплатки е носилъ и спомагалъ за проповѣдване-то на Евангелието по реки-тѣ и канали-тѣ на Франция. Той е служилъ като църква по вода! Началото на това ново вѣвѣдение ся дължи на Г-нъ Хенри Кукъ отъ Госпордъ, който даде своя-та яхта на Доктора Макола, за да направи опитъ за вѣколко време. Опитътъ бѣше най-успешливъ, и Маколовата Миссия сега си има собственешъ свой замъръ. Генодинъ Кукъ отъ Госпордъ, всякаждѣ е познатъ за единъ отъ най-простодушни-тѣ, усърдни-тѣ, и успѣши-тѣ дѣятели които ся трудятъ да вършатъ добро по води-тѣ, помежду матрози-тѣ и риболовци-тѣ по разни-тѣ портове, или пристанища.

Задѣлѣжително Събитие.

Една стара Хуска църква, създѣ като бѣ въ раже-тѣ на Римо-Католици-тѣ за повече отъ 950 години, ся повторно отвори въ Бехемия за евангелско поклонение въ миналнитъ Сентемврий. За малко време малко-то събрание което бѣ съставило въ Лауцъ подъ надзирателство-то на Евангелско-то континентално Дружество, желаете да ся сдоби съ тази стара църква която бѣше съградена отъ тѣхни-тѣ Протестански прѣдади въ 15-и вѣкъ. Създѣ дълго резминиление ся отнесохъ до градскиятъ съвѣтъ, и здание-то което не ся е употребявало за много години бѣ имъ допуснато. Създѣ пуждии-тѣ поправки, то бѣше отворено за богослужение, министри-тѣ мѣсецъ при присъствието на градскиятъ съвѣтъ прѣставител-тѣ на Еврейско-то Общество, и

прѣдъ голѣмо число пристостани отъ ближни-тѣ мѣста, и доста много Католици такождѣ присъствувахъ.

Първа-та проповѣдъ бѣ дадена отъ Епископа на провинция-та. Тогава двама пастири отъ Европа-та въ която е Лауцъ, единъ въ църквата и други отвѣти проповѣда. Добро впечатление бѣ произвѣдено, и на дѣваме ся че това забѣлежително събитие ще даде единъ новъ потикъ на Евангелско-то учение почнато въ Бохемия отъ Иоана Хуса, която стана жертва за истината.

Германско-то Християнско книгородавско Дружество всекоро държа 25-то си годинно събрание въ Баденъ. Това дружество бѣ основано отъ Баронъ Иулій фонъ Гемингенъ въ 1867 за да распространява Библий и брушури. Прѣвъ Френско-Германска-та война, Барона бѣ придуженъ отъ 20 книгородавци и пастири и отиде да работи между воиници-тѣ. Той посѣщаваше бойни-тѣ полета, лагери-тѣ, болници-тѣ между Германци-тѣ и Франци-тѣ и раздадохъ 65,000 Библий и части отъ Библий и почти 3,000,000 брушури въ разни язици. Голѣмо число книгородавци, агенти и деятели работятъ въ много части въ Германия, както и въ Швейцария, Австрия, Русия, и други държави. Каталогъ на книги-тѣ имъ съдържа най-добри-тѣ и изборни книги въ християнска-та литература.

Г-ца Брадфордъ, една Американска миссионерка поизвала голѣма съблуда чрезъ пейнитъ геройски старания между болни-тѣ и умиращи-тѣ въ заразениетъ съ холера градъ Таврисъ, Персия, и пейна-та ревностъ, ускръдие и дѣлтелностъ като фелдшеръ ся похвалила отъ венчукъ.

Индия има единъ миссионеринъ на всичкото 275,000 жители. Персия единъ на 300,000 и Тибетъ единъ на 4,000,000.

Има една църква въ градъ Беръ Норвегия, която е съградена приврѣмено отъ книга. Тя може да съдържа 1000 души поклонница, и въ покрита щото вода да не може да я измокри съ единъ самодия на негасена варъ подквасено място и бѣлока на лайце.

Комисия-та която нарѣжда за Всемирно-то Изложение въ Шикаго съгласна да приеме условието на Американски Конгресъ, щото Изложението да ся затваря въ Св. Недѣля

Г-нъ Муди, Евангелиста си е слѣдвалъ съживителни-тѣ си събрания въ Южна Ирландия, посетилъ Коркъ и Армага гдѣто издигни три дни. Голѣмо число по-значими Католици присъствувахъ на събрания-та му. Г-нъ Муди ще склони събрания-та си въ Ирландия създѣ като ги продължава за дълъгъ периодъ въ Дублинъ.

Наука и Механика.

Обико приема-та идея че вода са пръчства чрезъ мръзъ на гъс опубликура съ герания-тъ внимателни опити които посочват че създадено-то количество нечистота е 34,3 процентъ отъ органически-тъ вещества и 22,2 процентъ отъ неорганически-тъ съ нирити, то замръзнала-та вода е пълна отъ колкото са предполагаше.

Землетресения-та и Растения-та.

Последните изследвания на Синьоръ Гойранъ въ Италия съ го убедили че землетресения-та иматъ благоприятно влияние върху растения-та, тъ пропичипяватъ тръба-та да расте по-изобилно въ ливади-тъ и пани-тъ, млади-тъ дравчета прозявватъ, и лозя-та да показватъ съ тъмно-зелена-та краска (боя) на действие-тъ следствие-то на по-силно кораснуване.

Това отъ първи погледъ съ види като чудно заключение, но Синьоръ Гойранъ го поддържа съ причини които, ако не друго, съ похвали, най-напредъ той казва, че има едно увеличено произведението на картоболовъ диоксидъ по-лице-то на земя-та отъ следствие-то че землетръсение-то, карболовий диоксидъ е естествената храна на растения-та.

Въ поддържане на този аргументъ фактъ-тъ може да ся приеми че въ всичките ботанически възмущения има повече или по-малко карбоническа кислота да ся расиръснува въ вздухъ-тъ отъ вътрешността на земята.

Като добавочни причини, Синьоръ Гойранъ възупава че потресението на землетръсение-то може да причини едно разнасяне на хранителни течности пръвъ пръстъ-та, и че това може да биде при-дружено съ умножение на електричество-то.

Забележително-то ищо въ това последни утверждение лежи въ фактъ-тъ че последни-тъ опити съ доказали че електричество-то въ земя-та играе една неожидана важна част въ размножаването на семена-та и кораснуването на растения-та.

Промънение на Сънци-то

Подъ горно-то заглавие единъ Американски въстникъ отъ Май 12, 1892, пише следуещето: Опъзи които съ наблюдавали сънци-то въ тия дни ще забележатъ едно постоянно умножаване на капки-тъ по-лице-то му. Доста интересни резултати могатъ да ся извлѣкът чрезъ сравнение число-то на капки-тъ, или черни-тъ точки по Съверно-то Полушарие на сънци-то съ опъзи на Южно-то Полушарие. Но ифко причини още необяснети по всичка очевидност има едно промънение въ дѣятелно-

сть-та на размиренни-тъ силы тамъ като причинява първо едното полушарие и посълѣ другото да показва пакъ голѣмо движение или агитиране.

Отъ 1883 до 1891 Южно-то полушарие показващо пакъ-голѣмо движение или покачване, и споредъ наблюдението на професоръ Сиреръ, едно промънение стапа въ Априлъ, 1891, следъ което връме дѣятелността показана въ Съверно-то Полушарие е надмината оная на Южна-та въ съразмѣрност посъщче отъ три на едно.

Разбира ся че тъзи промънения са покоряватъ на ифко законъ които остануващъ да ся откриятъ, и тъхното изучаване, въ което даже и неолитни практики астрономи могатъ да земятъ една важна частъ, може да ни доведе до открития отъ пакъ-великъ интерес и важност относително велико-то съвѣтило, (сънци-то,) което освѣтнява и тошли земя-та, и поддържа рози отъ жители живи.

Шикало ще ся спади съ пакъ-голѣмий-тъ и пакъ силий-тъ телескопъ въ свѣтъ-тъ. Той ще е даръ За Университета Шикаго отъ Г-нъ Нерксъ притежателя на трамвай. Г-нъ Нерксъ уплати помощъ професори-тъ Нейъръ и Бърихамъ да ся направи подъ тѣхнъ надзоръ вай д-бръи-тъ взможенъ телескопъ за Университета. Той имъ каза никакъ да ве жалятъ костуване-тому, самоп само да биде пакъ-добрий телескопъ въ свѣтъ-тъ. Алвинъ Г. Кларкъ телескопски фабрикантиш е прѣдириелъ да взъде стълго-то му което ще е около единъ метъ и дванадесетъ сантиметра въ диаметъ-тъ, или около 29 сан. по-голѣмъ отъ пакъ-голѣмий съществуващъ телескопъ въ свѣтъ-тъ. Той ще костува около 2,570,000 лева златни.

Единъ нараходъ пристигна въ Сиатъ, съед. Държави отъ Алиска, които донесе отъ тази ледна страна скелетъ на единъ Китъ-гущеръ, вторий отъ този видъ които ся знае да съществува въ свѣтъ-тъ. Другий-тъ бѣ памърентъ близо при Оксфордъ, Англия, въ доста по-малъкъ отъ този. Китъ-гущеръ ся описва въ Естествената История като царъ на земя-та и море-то, безсумнение отъ това че той можеше да живѣе толкова добре на земя-та, колкото и въ море-то. Въ вода-та бѣрзина-та му бѣше чудновита. Той шузване съ нозете-тъ си, и гигански-тъ му брака служаха да държатъ тѣло-то му надъ водата така щото той ся видѣше като че ходи по-вода-та. Една идея за величина-та може ся състави отъ факта че единъ отъ кости-тъ му тѣжи около 400 килограма. Тѣжина-та на цѣлиятъ скелетъ е около 1200 килограма.

Въ Съединени-тъ Държави има 512,500 станции за употребление-то на телефона, и дължината на телефони-тъ достига до 412,500 километри.

Разни Новини.

Република-та Аргентина, Южна Америка има още една риволюция.

Годишното произвѣдение на коприна въ свѣтъ е около 500,000 килограмма.

Плаща ся 112,000,000 лев. на желязоплатн-тѣ линии за да посятъ поща-та на Съединен-тѣ Държави.

Пощенска-та станция въ Шикаго сортира и приготвува 100,000 писма за тридесетъ и пять минути съ 217 работници.

Отъ четири хиляди и двѣста и седемъ кораби който прѣминал Суезский-тъ каналъ, само двадесетъ и шестъ посахъ Американски пандери.

Германска-та Императрица е нито красна, чисто великолѣбна, нѣ тя е вѣщо повече — тя е прѣмърна Германка и майка.

Само прѣди иѣколко години вѣмаше лице единъ километъ телеграфъ въ китайска-та Империя, чѣ сега има повече отъ да забиколи цѣлый-тъ свѣтъ.

Въ града Ню-Йоркъ 185000 ученици отъ народни-тѣ училища празнуваха юбилей-тъ за откритето на Америка отъ Колумба.

Числото вагони за стоки по железница-тѣ въ Съединен-тѣ Държави ся считатъ девятъ стотинки и петцадесетъ хиляди, и число-то за пасажери двадесетъ и седемъ хиляди.

Петъстотинъ спистителни башки сѫ соединени съ общински-тѣ училища въ Белгия, и 170000 отъ 600000 ученици и ученички сѫ вложили повече отъ 500000 лева за спистяване.

Камено-вѣгицна-та индустрия въ Соед. Държави занимава 300000 души работници, на които повече отъ 102,000,000 лева имъ ся плаща за надничка въ година-та, и вложений-тъ капиталъ е около 1,050,000,000 лева.

Международний-тъ конгресъ за миръ, който ся дѣржа наскоро въ Бергъ, Швейцария, рѣши щото вдущата му сесия, да ся дѣржи въ Шикаго 1893 год.

Когато на в. Кроникъ зданието гонѣніе печатари-тѣ успѣхъ да нарѣдятъ едно описание на пожара прѣди букви-тѣ да изгорятъ.

Има единъ дѣбъ който расте въ царска-та градина въ Симонетербургъ който е посѣянъ отъ единъ желядъ взетъ отъ едно дърво което расте близо до гробътъ на Георги Величтотъ въ Монте Вернонъ. Той бѣше посаденъ отъ Георги Съмнѣръ, братъ на

Карлъ Съмнѣръ, прочутый-тъ Американски държавенъ мажъ.

Най-дѣлгий-тъ телефонъ въ свѣтъ ся отвори за работа ози денъ между Ню-Йоркъ и Шикаго. Растояние-то между двата града е около 1500 километра. Първо-то съобщение на този телефонъ стаиа между кметове-тѣ на тѣзи два града — йметъ Грейсъ отъ Ню-Йоркъ и йметъ Вашъбръ отъ Шикаго имахъ първото употребление на тази дѣлга жица за съобщение. Това е забѣлѣжително събитие. До сега пай дѣлгий-тъ телефонъ въ свѣта е билъ този между Парижъ и Марсилъ около 920 километри дѣлгина. Какво има бѫдуще-то за пачь въ телефона, никой не може да каже.

Франция е много напредиала въ развитието си на вѣтрѣща-та и плавигация.

Повече отъ 1,500,000,000 лева ся биле похарчени за подобрѣніе-то на вѣтрѣши-тѣ мореплавателни съобщения въ настоящий вѣкъ. Подобрѣніето на канали-тѣ е било работа на настояща-та република която е изживила 1,000,000,000 лева за улѣсненіе-то на вѣтрѣши-тѣ и водни съобщения чиято дѣлжина достигна до 12000 кил. Тѣзи канали сѫ толкова свободни за всичко както и пътища-та въ държава-та. Данока за употребленето имъ ся съвсемъ упинчожи въ 1880 год.

Швеция бѣше първа-та държава въ която бѣхъ основани училища за готовъ и кѫцодѣржание, и тукъ тѣзи училища показватъ голѣмо разнообразие. Едно отъ училища-та за готовъе поддържа готварница съ около 100 человѣци. Въ Белгия хигиена и теория за кѫцо-дѣржание съставлява частъ отъ програмата въ първоначални-тѣ училища. Въ по-горните училища практическо наставление ся дава, и има едно голѣмо училище за работещи жени въ Брюкселъ. Франция ся труди да учи момичета-та за да могатъ да ся по-държатъ сами, и поддържа иѣколко такива училища освѣнъ тѣзи които принадлежатъ на женско-то дружество въ Фабрики-тѣ въ Леонъ. Германия има доста такива училища. Едно въ Любекъ основано въ 1797 което учи момичета-та до шеснаесета-та година освѣнъ рѣдовни-тѣ училища прѣдмѣти Гимнастика, иране, плодородие, готовъ и чистене стан! Брѣсливъ имаше едно усъщно училище отъ този видъ което имаше 702 ученички прѣзъ 1890-91. Виена има осмъ такива училища за момичета и двадесетъ и три занаятчиески за момчета. Ние имаме голѣма нужда за иѣколко такива училища, и на дѣваме ся че Министерство-то на просвѣщението както ся е трудило неуморно да възобнови другите училища въ България, скоро ще обѣрне вниманието си да основе иѣколко училища за готовъе и кѫцодѣржане.

Селско Хозяйство.

Върваме че земедѣлци-тѣ въ България правятъ грушики като не обращатъ внимание-то си на крави за доене, за да подобрятъ породата си. До когато телета-та си позволяватъ да сучжатъ това подобреене не може си тури въ дѣйствие. Има добра нияца за добро масло, и цѣна-та която си плаща за добро чисто масло ще отърва на земедѣлци-тѣ да дадатъ внимание-то си на тази индустрия. Даватъ и други държави спадяватъ Цариградъ и други-тѣ источни градове съ добро масло, при все това Данция не е по добри за да произвежда масло отколкото България. Писателя на тази бѣлешка прѣтежава една крава отъ Българска порода, въ хора-та като виждатъ голѣмото количество хубаво и гъсто млѣко дава, казватъ че тая крава не е отъ обикновената Българска порода.

Нъ тази крава е каквато всякой земедѣлецъ може да има, ако ѝ даде прилична-та храна и земане добра грижа за нея. Порода-та си подобрява съ добра храна и добъръ яхъръ, както и да не си позволява на крава-та да ходи освѣнъ съ добри бикове. Като си пазятъ горни-тѣ наставления, стѣдъ два или три рода крави-тѣ ще си подобрятъ. Крави за доене трѣбва да иматъ една крупа соль която ще тижи всички дени. Такива крави нужно е да ся каратъ и да имъ си говори приятно.

Ние пропоржчваме особно мудри-тѣ наставления на земедѣлчески конгресъ, който въ постѣдно врѣме държа своето си засѣдане въ Пловдивъ. Ние върваме че надѣжно-то министерство ще обнародватъ тези наставления и ги прѣпрати на всяка община за да могатъ имене иѣкои отъ земедѣлци-тѣ да си възползватъ отъ умѣстни-тѣ пропоржки.

Земедѣлци-тѣ които поражатъ слаба саламура, или една ока соль върху всяка коня съно, или пѣтъза зимно врѣме, тѣ ще ся зачуздятъ колко по вкусна ще е тази храна на кони-тѣ или крави-тѣ и колко много ще ги ползува.

Ако сламка отъ житена, или ечемияна и тѣва възже въ око-то на едно животно когато яде, малко ситна соль хвърлена подъ клѣнка-та ще пречиши доста течения, и сламка-та обикновено излизи съ него; иъ ако не успѣши съ първий-тѣ опить, опитвай пакъ.

Хората правятъ голѣми погрѣшки като оставятъ добитака си да пие отъ застойчива вода. До колкото е възможно давай имъ чиста вода.

Прѣзъ Есенно-го врѣме не трѣбва да ся позволява на говеда-та да паскатъ по лиски блатисти яѣста. Остатока отъ буренъ-та която си намира тамъ може да по-мами притежателя да ги пусне тамъ, иъ говеда-та могатъ да станжатъ трѣскави както и човѣци-тѣ, и за сѫщи-тѣ причини.

Курника за коконки-тѣ трѣбва да ся исчисти съврѣменно прѣди зима-та да почне. Ако искате вашите коконки да посятъ яйца прѣзъ зима-та когато яйца-та чинятъ повече, прѣгъти имъ чисти и топли мѣста за сование.

Поле за нашата Царевица въ Германия.

Секретаръ-тѣ на Земедѣлческо-то на Съединените Държави ся потрудилъ да въведе царевица-та за таниъ въ Германска-та войска и трудъ-тѣ му ся е посрѣднишъ съ усѣхъ. Германско-то Военно Отдѣление опитало хтѣбъ направенъ отъ царевични брашно и половина отъ ржъкъ, и прѣфоржчило употребление-то му въ войска-та на империята. Това ще отвори ново тѣржище за Американска-та царевица казваше Секретаръ-тѣ на Съединени-тѣ Щати, онова което отваря тѣржище за нея дава и за наши-тѣ земедѣлци Българи насырдчения да ся заловятъ за разработвание-то и производствене-то на помното царевица.

Но царевица-та още, казва Секретаръ-тѣ, обѣщава да вземе важно място въ изработвание-то на сапунъ-тѣ въ Германия. До сега фабрики-тѣ сѫ употребявали масло отъ ленено съме произведено въ Русия, но понеже то не становало тамъ, тѣ ся принудихъ да погѣдятъ другадѣ за масло. Источно Индийско-то масло си опитало, но слѣдствието било обезсърчително. Единъ запамети химикъ, слѣдъ много опити, рѣшилъ че масло извадено отъ царевица било добро приспособено за сапуненътъ фабрики. Тия последни-тѣ сега си доставятъ тая потребност отъ Шикато и вѣроятно е че търговията за царевица ще ся отвѣри съ тридесетъ или четиридесетъ милиона бушети годинно.

Книжнина

Ирие ся *Букваръ* по наглядно-Гласна-та Метода съ нуждии-тѣ извѣтъ картини отъ А.Д. Прѣполовъ, Издава книжарница-та на А. В. Велчовъ въ Варча. Той е способъ да открие букви-тѣ на дѣте-то. Кратко опѣтване ще даде добро увѣдомлене на учителя.

Пропоржчва ме го на учители-тѣ.

Домашенъ Приятелъ, Редакторъ А. С. Цановъ, Издава Българско-то Евангелско Дружество.

Изворъ, Илюстровано Списание за ученици и ученички, подъ Редакция-та на Иванъ Ивановъ и Т. Ц. Трифоновъ, Русе.

ХРИСТИАНСКІЙ СВѢТЪ

Издава Методистка-та Епископална Миссия, Свищовъ.

Отговорникъ С. ТИХЧЕВЪ.

Свищовъ. Пачатница "Надѣжда."